

தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

Peer-Reviewed | Open Access | Crossref | Google Scholar
SJIF Impact Factor 3.5 | Multidisciplinary

Article DOI: <https://doi.org/10.63300/tm12022026.31>

Tamil and Initial Letters of a Language

Dr. K. Venkatakrishnan^{ID1*}, Dr. Radhika Meganathan^{ID2},

¹Assistant Professor, Department of Tamil,

B.S. Abdur Rahman Crescent Institute of Science and Technology Vandalur - 48.

²Assistant Professor, Department of Tamil,

B.S. Abdur Rahman Crescent Institute of Science and Technology Vandalur - 48.

*Corresponding Author Email: rathikastalin@gmail.com.

Article Info

Received on 27-June-2026, Revised on 29-June-2026, Accepted on 29-June-2026, Published on 10-July-2026

ABSTRACT

The origins of the world and living organisms remain mysterious to this day. Research regarding them has not confirmed any definitive conclusions; many ideas are put forward based on speculation. Among the visible living organisms, the human species stands out as the most advanced. Among the things created by humans, the most superior is language. This is considered the cradle of human civilization. Although language is referred to as a singular concept, it has multiplied and diversified in various ways depending on location and climate conditions. Linguists of the world have categorized them into 7,102 languages. Tamil is one among them. This language stands out as a unique language that has thrived without being subject to temporal constraints. One of the grammatical definitions of this language concerns its structure. This article aims to examine the concept of the initial letters of the language across different periods.

KEYWORDS: Tamil Grammar, Tolkappiyam, Grammatical Components, Linguistic Tradition, Types, Initial Letter of a Language.

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

தமிழும் மொழிமுதல் எழுத்துக்களும்

¹முனைவர் க. வெங்கடகிருஷ்ணன், உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, பி.எஸ். அப்துர் ரகுமான் கிரசண்ட், அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப நிறுவனம், வண்டலூர் - 48.

²முனைவர் இராதிகா மேகநாதன், உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, பி.எஸ். அப்துர் ரகுமான் கிரசண்ட், அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப நிறுவனம், வண்டலூர் - 48.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

உலகத் தோற்றம் உயிரினத் தோற்றம் என்பவை இன்றுவரை பூடகமாகவே உள்ளன. அவற்றைப் பற்றிய ஆய்வுகள் முடிந்த முடிபாக எதனையும் உறுதிப்படுத்தவில்லை. அனுமான அளவில் பல கருத்துகள் முன்வைக்கப்படுத்தப்படுகின்றன. கண்ணுக்குக் காட்சியளிக்கும் உயிரினங்களுள் மேம்பட்டதாக மனித இனமே திகழ்கிறது. மனிதன் உருவாக்கிக் கொண்ட பொருள்களுள் தலை சிறந்தது மொழியாகும். இதுவே மனித நாகரிகத்தின் தொட்டிலாகக் கருதப்படுகிறது. மொழி என்பது ஒன்றாகக் கூறப்பட்டதும் அது இடத்திற்கு ஏற்பவும் தட்ப வெப்பச் சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்பவும் பலவாறாகப் பல்கிப் பெருகியுள்ளது. அவற்றை உலக மொழியியலார் 7102 ஆக வரையறை செய்துள்ளார்கள். அவற்றுள் தமிழ் மொழியும் ஒன்று. இம்மொழி கால வரையறைக்கு உட்படாமல் செழித்து வாழ்ந்து வருகின்ற தனித்தன்மை கொண்ட மொழியாக விளங்குகிறது. இம்மொழியின் இலக்கண வரையறைகளுள் ஒன்று மொழி அமைப்புப் பற்றியதாகும். அவற்றுள் காலம் தோறும் மொழி முதல் எழுத்துக்கள் பற்றிய கருத்தை ஆராய்வதாகக் இக்கட்டுரை அமைகிறது.

திறவுச்சொற்கள்: தமிழ் இலக்கணம், தொல்காப்பியம், இலக்கணக்கூறுகள், மொழிமரபு, வகைகள், மொழி முதலெழுத்து.

அறிமுகம்

தமிழும் இலக்கணப் பாகுபாடுகளும் தமிழ்மொழியானது முத்தமிழ் எனக் குறிக்கப்படுகிறது. இயல், இசை, நாடகம் எனப் பகுக்கப்படும் வகைகளைக் கொண்டதால் இப்பெயரைப் பெற்றது. இம்முன்றற்கும் இலக்கியம், இலக்கணம் என்னும் இருவகைப் பாகுபாடுகளும் உள்ளன. இவற்றை ஒன்றாகக் கருத்தில் கொண்டு முன்னோர்,

"இசைத்தமிழ் இயற்றமிழ் நாடகத் தமிழென

வகைப்படச் சாற்றினர் தமிழுணர்ந் தோரே' (பிங்கல நிகண்டு நூற்பா-132)

எனத் தொகுத்துரைத்தனர். இவற்றுள் இயற்றமிழ்க்குரிய இலக்கணம் பலகூறுகளைக் கொண்டதாக அமைகிறது தமிழின் இலக்கணச் சிறப்பைப் பரஞ்சோதி முனிவர்,

"மண்ணிடைச் சில இலக்கண வரம்பிலா

மொழிபோல் எண்ணிடைப் படக்கிடந்ததா எண்ணவும் படுமோ"

(பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடல் புராணம் பாடல் -19).

வியப்படையும்படி எடுத்துரைக்கிறார். பண்டைத் தமிழரின் வாழ்வியலையும் வழக்குகளையும் நுணுக்கமாகக் கூர்ந்து நோக்கிய புலவர்கள் முன்னோரின் சொற்களில் இடம்பெற்ற எழுத்துக்களை இனங்கண்டனர். சொற்களுக்குச் சொல்லிலக்கணத்தையும் அச்சொற்களுக்கு அடிப்படையாய் இருந்த எழுத்துகளுக்குரிய எழுத்திலக்கணத்தையும் முதலில் வரையறை செய்தனர். இப்போக்கால் தமிழ் இலக்கணம் எழுத்து சொல் என்னும் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டது. இவற்றுள் சொற்களே வேர்ச்சொல் ஆய்வுகளுக்குப் பயன்பட்டன' என்கிறார் பாவாணர்(2000 முன் -35). அச்சொற்களைக் கொண்டு பாடப்பட்ட கருப்பொருள்களாகிய வாழ்வியல் ஒழுக்கங்களையும் அவற்றொடு தொடர்புடையவற்றையும் பொருள் என்னும் பகுப்பிற்குள் அடக்கினர். இத்தன்மையால் தமிழிலக்கணம் எழுத்து, சொல், பொருள் என்னும் மூன்றாக வளர்ச்சியுற்றது. இப்பொருளிலக்கணம் என்பது தமிழ்மொழிக்கென அமைந்த தனிச்சிறப்பாகும். பொருளைப் பாடுவதற்கெனக் கையாளப்பட்டதாகிய கட்டுக்கோப்பான பாட்டு யாப்பு என்னும் இலக்கணக்கூறாக அமைந்தது.

பொருளைப் புலப்படுத்திக் காட்டுவதற்குரியதாக உவமை என்னும் உத்தி நீண்ட காலமாகத் தமிழில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இது காலப்போக்கில் அணிகளுக்கெல்லாம் தலைமை சான்ற அணியாக ஆக்கம் பெற்றது. இருப்பினும்

அணியென்னும் இலக்கணக் கூறு வடமொழித் தாக்கத்தால் தமிழில் உருவானதாகும். இந்த ஐந்திலக்கண மரபு கி.பி 10 ஆம் நூற்றாண்டில் வீரசோழியத்தால் தொடங்கி வைக்கப்பட்டது. இவ்வைந்தோடு புலமை என்னும் இலக்கணத்தையும் சேர்க்கும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. அது போற்றப்பட வில்லை. தமிழிலக்கணத்தின் கூறு என்பது ஐந்து என்னும் அளவிலேயே பலராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

எழுத்திலக்கணக் கூறுகள்

ஐந்தாகப் பாகுபடுத்தப் பட்ட தமிழ் இலக்கணக்கூறுகளில் முதன்மை பெற்று விளங்குவது எழுத்திலக்கணம். இது எழுத்து, சொல், புணர்ச்சி என்னும் மூன்றாகப் பாகுபடுத்தப் படுகிறது. இவற்றுள் எழுத்திலக்கணமாவது எண், பெயர், முறை, பிறப்பு, அளவு, வடிவு, முதல், ஈறு, இடைநிலை, போலி என்னும் பத்துக் கூறுகளை உடையது. தனிநின்ற எழுத்துக்களின் கூறுபாட்டை நன்னூலார்,

"எண்பெயர் முறை பிறப்பு உருவம் மாத்திரை-

முதல்ஈறு இடைநிலை போலி என்றா" (ந நூ-57)

எனப் பத்துக் கூறுகளாகக் காட்டுகிறார். இவற்றைத் தொல்காப்பியர் நூல் மரபு, மொழி மரபு, பிறப்பியல் என்னும் மூன்று இயல்களில் முழுமையாக எடுத்துரைக்கிறார்.

எழுத்திலக்கண இயல்கள்

தொல்காப்பியர் நூற்பாக்களையும் அவற்றை அடக்கிய இயல்களையும் காரண காரிய முறைக்கேற்ப அமைத்துத் தந்தவர். அதிகாரப் பகுப்பு, இயல் பகுப்பு, நூற்பாக் கருத்து ஆகியவற்றை அறிவியல் அடிப்படையில் யாத்தவர். காலப்பழமை கொண்ட தொல்காப்பியரின் இயல் அதிகாரப் பகுப்பு முறைகளைப் பிற்காலத்தில் தோன்றிய மொழியியல் துறை பொருத்தமானவையாக ஏற்றுரைக்கிறது. பொருள் மாற்றத்திற்குத் துணைபுரிபவை ஒலியெழுத்துக்கள். அவை ஒலியன் எனப்படும். இவ்வொலியன் பற்றிய சிந்தனைகளைத் தனிநின்ற எழுத்துக்களின் இயல்பினைக் கூறும் நூன்மரபு விவரித்துக் கூறுகிறது. அவ்வொலியன்கள் சொல்லில் வரும் முறையை விவரிப்பது மொழி மரபு. பிறப்பியல் அவ்வொலியன்கள் பிறக்கும் முறையினை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது. இத்தன்மையால் மொழியியலாளர் தொல்காப்பியத்தைப் பாராட்டுகின்றனர். நூல் மரபு ஒலியனியலையும் மொழிமரபு ஒலியன்கள் சொல்லில் வருதலையும் பிறப்பியல் ஒலிப்பியலையும் எஞ்சிய ஆறு இயல்களும் உருபொலியனியலையும் நினைவூட்டுவனவாகக் செ.வை. சண்முகம் கூறுவதும் ஒப்பு நோக்கத்தக்கதாகும்.

மொழிமரபு

தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரத்தின் இரண்டாவது இயலாக விளங்குவது மொழிமரபாகும். இது எழுத்துக்களாகிய சொற்களின் அமைப்புப் பற்றிய கருத்தை எடுத்துரைக்கிறது. எழுத்துக்களால் உண்டாவது மொழியாகும். அம்மொழி என்பது மொழி, சொல், கிளவி, வார்த்தை, பதம் என்னும் பல சொற்களால் குறிக்கப்படும் ஒரு பொருளாக விளங்குகிறது. இவற்றுள் பதம் என்பது வட சொல்லாகும். வார்த்தை என்பது வடசொல் அன்று அது முழுமையான தமிழ்ச் சொல்லாகும். பழங்காலம் தொட்டு வழங்கி வரும் தனிமொழிகளையும் அவற்றில் இடம்பெறும் எழுத்துக்களின் மரபையும் வகைப்படுத்திக் கூறுவது மொழி மரபு. இது 49 நூற்பாக்களைக் கொண்டது. இவற்றுள் மிகவும் இன்றியமையாதவை மொழிக்கு முதலில் வரும் எழுத்துக்கள் ஆகும். தொல்காப்பியர் காலத்தில் இருந்து இன்று வரை மொழி முதல் எழுத்துக்களில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை இலக்கண நூல்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

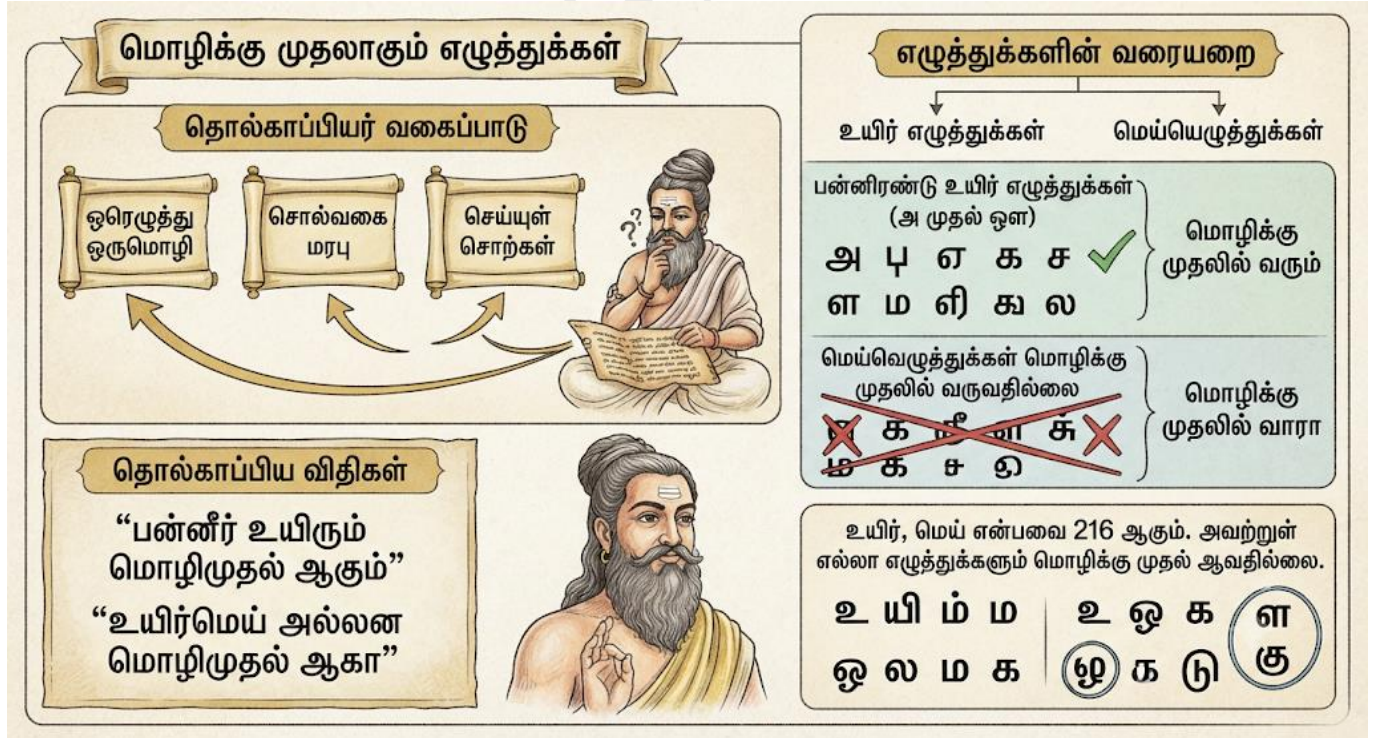
மொழி வகைகள்

எழுத்தால் அமைவன சொற்கள். அவற்றின் அமைப்பு என்பது மொழிக்கு மொழி மாறுபடும். சொற்கூறுகளின் அடிப்படையில் மொழிகளை மூன்றாகப் பகுக்கின்றனர். அவை தனிநிலை, ஒட்டுநிலை, உட்பிணைப்பு நிலை என்னும் மூன்றாகும். இவை பெரும்பான்மை கருதி வைக்கப்பட்ட நிலையாகும். ஒன்றில் மற்றொன்றின் தன்மையும் பொருந்தி வரும். தமிழைப் பின்னொட்டுநிலை மொழியாக வரையறுத்துள்ளனர். தமிழில் தனிநிலை மொழிகளும் உண்டு. தொல்காப்பியரின் தமிழ்மொழிப் பகுப்பு எண்ணத்தக்கது. எழுத்தின் அடிப்படையில் பொருள் தரும் சொற்களை ஓரெழுத்து ஒருமொழி, ஈரெழுத்து ஒருமொழி, தொடர்மொழி என மூன்றாகப் பாகுபடுத்துகிறார். இவற்றை

ஓரெழுத்து ஒருமொழி ஈரெழுத்து ஒருமொழி இரண்டிற்கு இசைக்கும் தொடர்மொழி உள்ப்பட மூன்றே மொழிநிலை தோன்றிய நெறியே (மொழிமரபு. 12)

என்னும், நூற்பா எடுத்துரைக்கிறது. இவற்றிற்கு மேலாக நெட்டெழுத்துக்கள் அனைத்தும் ஓரெழுத்து ஒருமொழிகளாய் நின்று பொருள் தரும். குற்றெழுத்துக்கள் அவ்வாறு பொருள் தருவதில்லை என்பதையும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார்.

மொழிக்கு முதலாகும் எழுத்துக்கள்

தமிழ்ச்சொற்களை இலக்கண வகைச்சொற்கள் செய்யுள் உருவாக்கச் சொற்கள் என இருவகையாகப் பாகுபடுத்துவர். இவ்விரு வகையிலும் அமையும் சொற்களை எழுத்திலக்கணம் பல

பெயர்களால் குறிப்பிடுகின்றது. எழுத்துக்களை எண்ணி அமைக்கப்படும் சொற்களைத் தொல்காப்பியர் ஒரெழுத்து ஒருமொழி முதலாக மூவகைப்படுத்துகிறார். உயிர் மெய் உயிர்மெய் எனப் பாகுபடுத்தப்பட்ட எழுத்துக்கள் ஒரு வரையறைக்குட்பட்டே மொழி முதலாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. தமிழின் சொல்வகை மரபில் எந்தச்சூழலிலும் மெய்யெழுத்துக்கள் மொழி முதலில் வருவதில்லை. உயிர் எழுத்துக்களிலும் உயிர் மெய்யெழுத்துகளிலும் மொழிக்கு முதலில் வருபவை மொழிக்கு ஈற்றில் வருபவை என்னும் வரையறை முன்னோரால் ஆராய்ந்து முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ் அமைப்பு முறையே தமிழ்மொழியைக் கட்டுக்குலையாமல் காத்து வருகின்றது.

மொழிக்கு முதலாகும் எழுத்துக்களின் வரையறையைத் தொல்காப்பியர் வரிசைப்பட எடுத்துரைக்கிறார். அகரம் முதல் ஓளகாரம் ஈறாய் அமைந்த பன்னிரண்டு உயிர் எழுத்துக்களும் மொழிக்கு முதலில் வரும். மெய்யெழுத்துக்கள் மொழிக்கு முதலில் வருவதில்லை எனவும் அவற்றின் இயல்பு நிலையைப் புலப்படுத்துகிறார்.

பன்னீர் உயிரும் மொழிமுதல் ஆகும் - (நா.59)

உயிர்மெய் அல்லன மொழிமுதல் ஆகா - (நா.60)

என்பவை தொல்காப்பிய விதிகள். இவற்றிலிருந்து. உயிர் மெய் என்பவற்றுள் மெய்யெழுத்துக்கள் மொழிக்கு முதலாக வருவதில்லை என்பதை உய்த்துணர்ந்து கொள்ளும் வகையில் எடுத்துரைக்கிறார். உயிர், மெய் என்பவை 216 ஆகும். அவற்றுள் எல்லா எழுத்துக்களும் மொழிக்கு முதல் ஆவதில்லை.

உகரம் மொழி முதலாதல்

க் த் ந் ப் ம் என்கின்ற ஐந்தெழுத்துக்களும் பன்னிரண்டு உயிர்களோடு கூடி மொழிக்கு முதலாக வரும். சகரமெய் அ ஐ ஓள என்னும் எழுத்துக்கள் நீங்கலாக எஞ்சிய ஒன்பது எழுத்துக்களோடும் வரும். வகர மெய் உ ஊ ஒ ஓ என்னும் நான்குமல்லா ஏனை எட்டெழுத்துக்களோடும் கூடி மொழி முதலில் வரும். ஞகர மெய் ஆ எ ஒ என்னும் மூன்று உயிர்களோடு கூடி மொழி முதலில் வரும். யகரம் ஆகாரத்தோடு கூடி மொழிக்கு முதலாக வரும். குற்றியலுகரம் நுந்தை என்னும் உறவுமுறைப் பெயரில் மொழிக்கு முதலாக வரும் எனக் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வாறு மொழிக்கு முதலாக வரும் வரையறைகளை ஆறு நூற்பாக்களில் குறிப்பிடுகிறார் தொல்காப்பியர் (61-66) இவற்றைப் பின்வந்த இலக்கண நூல்கள் அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டு விதி செய்துள்ளன. தொல்காப்பியர் கூறிய க த ந ப ம என்னும் ஐந்து எழுத்துக்களையும் அனைத்து நூல்களும் அப்படியே வழிமொழிகின்றன.

சகரமானது அ ஐ ஓள என்னும் மூன்றோடு வராது என்பதைப் பிற்காலத்தில் வந்த நூல்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. சகரமும் 12 உயிர் எழுத்துக்களோடு கூடி மொழிக்கு முதலாக வரும் என்பது பின் வந்த இலக்கண நூல்களில் விதியாக்கப்பட்டுள்ளன. "சகடம் எனவும் சையம் எனவும் விலக்கிவவும் வருமால் எனில் அவற்றுள் ஆரியச் சிதைவு அல்லாதன கடிசொல் இல்லை (சொல் 452) என்பதனான் கொள்க என்கிறார் இளம்பூரணர்" (நூ.62. உரை) எனவே இச்சொற்களை ஏற்றுக் கொள்வது காலத்தின் தேவை என்பது அனைவருக்கும் ஏற்புடையதாகிறது. சகரத்தை மிகுதியாக உடைய சொற்களைச்

"சரி சமழ்ப்புச் சட்டி சருகு சவடி

சளி சகடு சட்டை சவளி – சவி சரடு

சந்து சதங்கை சழக்காதி ஈரிடத்தும்

வந்தனவால் சம்முதலும் வை

என்னும் வெண்பாவைக் காட்டி அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என மயிலை நாதர் கூறுகின்றார் (காண்டிகையுரை நூ.105) சகரம் 12 உயிர்களோடும் கூடி மொழிக்கு முதலாவதாக வரும் என்பதை முதலில் வீரசோழியம் விதியாக்கியது (காரிகை.7). அக்கருத்தைப் பின் வந்த நூல்கள் அனைத்தும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளன. ஆயினும் இலக்கண விளக்கம் அகரத்தோடு சகரம் சேர்ந்து மொழி முதல் வருவதை மட்டும் ஏற்றுக் கொள்கிறது. "ஐ ஓள அலவோடு சகரம் முதலும்" என விதி செய்துள்ளது (நூ.27).

வகரம் முதன் மொழியாதல்

வகரம் அ ஆ இ ஈ எ ஏ ஐ ஓள என்னும் எட்டெழுத்துக்களோடு கூடிமொழிக்கு முதலாகும் என்கின்றார் தொல்காப்பியர் (நூ.63). இவ் விதி வகுப்பிலிருந்து உ ஊ ஒ ஓ என்னும் நான்கு எழுத்துக்களோடும் கூடி வகரம் மொழிக்கு முதலாக வருவது இல்லை என்பதை எல்லா எழுத்திலக்கண நூல்களும் ஏற்றுக்கொண்டு விதி வகுத்துள்ளன.

ஓகரம் மொழி முதல் ஆதல்

உயிரெழுத்துக்களுக்கு விதி செய்துள்ளது. ஓகரம் முதன் மொழியாதல் ஓகர வரிசை எழுத்துக்களுள் உயிருடன் கூடிய மூன்று எழுத்துக்கள் மொழிக்கு முதலாக வரும். அவை ஓா ஓௌ ஓௌ என்கின்ற உயிர்மெய்களாகும். இவற்றைத் தொல்காப்பியர்.

அ எ ஓ

என்னும் மூவுயிர் ஓகாரத்து உரிய (நூ.31)

என்னும் நூற்பா வழி எடுத்துரைக்கிறார்.

உயிர்மெய் எழுத்துக்களைக் குறிப்பிடாமல் ஞ மூன்று என நேமிநாதம் வழிமொழிகிறது (வெண்பா.7) ஆ எ ஒவ்வொரு கரமும் இம்மூன்று என இலக்கண விளக்கம் பின்பற்றியுள்ளது (நா 27). சங்க இலக்கியங்களில் "ஞமலி" (குறுந்தொகை- பா.179) "ஞமன்" (புறநானூறு- பா.6) என்னும் சொற்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. எனவே இவற்றையும் சேர்த்துப் பின் வந்த இலக்கண நூல்கள் ஞகர முதல் மொழியை நான்காகக் காட்டுகின்றன. ஆனால் சுவாமிநாதம் அ ஆ இ எ ஏ ஒ என்னும் ஆறு எழுத்துக்களோடும் சேர்ந்து மொழிக்கு முதலாக வரும் எனக் குறிப்பிடுகிறது (நா.9) இவற்றிற்கு அந்நூலின் உரையாசிரியர் ஞமலி, ஞாலம், ஞிமிறு, ஞெகிழி, ஞேயம், ஞொள்கிற்று என்னும் எடுத்துக் காட்டுக்களைத் தருகிறார்.

யகரம் முதல் மொழியாதல்

தொல்காப்பிய காலத்தில் யகரம் ஆ என்னும் ஓர் எழுத்தோடு கூடி மட்டும் மொழிக்கு முதலாக வந்தது. யாண்டு யானை யார் என்பவற்றை அதற்கு எடுத்துக்காட்டுகளாக உரையாசிரியர்கள் காட்டுகின்றனர். ஆனால் யகர முதன் மொழிகள் பல இலக்கியத்திலும் வழக்கிலும் வந்தன. அவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு யகர முதன் மொழி மிகுதியாகக் கூறப்பட்டன. நன்னூல் யகர முதன் மொழிக்கு.

அஆ உஊ ஒஓள யம்முதல் (நா.104)

என விதி வகுக்க அதற்கு மயிலை நாதர் யவனர், யானை, யுகம், யூகி (அறிவாளி), யோகி, யௌவனம் (அழகு) என்னும் சொற்களைச் சான்றாகக் காட்டுகிறார். இவை யகர ஈற்றுச் சொற்களின் வளர்ச்சியை காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

மொழிமுதற் குற்றியலுகரம்

மொழிக்கு முதலாகும் எழுத்துக்கள் இறுதியாகும் எழுத்துக்கள் இடைநிற்கும் எழுத்துக்கள் எனச் சொற்களில் இடம்பெறும் எழுத்துக்களை வரையறுத்துக் கூறிய பெருமை தொல்காப்பியரைச் சார்ந்ததாகும். தொல்காப்பியர் 350 க்கு மேற்பட்ட இடங்களில் என்ப என்மனார் போன்ற முந்து நூல்களைச் சான்றாக்கும் சொற்களைப் பயன்படுத்துகிறார். ஆனால் மொழி முதல் முதலான அமைப்புகளுக்கு எந்தவோர் இடத்திலும் முன்னோர் நூல்களைச் சான்றாக்கும் சொற்களைப் பயன்படுத்தவில்லை. இதிலிருந்து தொல்காப்பியர் செய்த புதுமையாக மொழி முதலான எழுத்துக்கள் என்கிறார் ச. வையாபுரிபிள்ளை அவர்தம் கூற்றிலிருந்து தொல்காப்பியரின் தனித்தன்மையை உறுதிப்படுத்த முடிகிறது. மேலும் தொல்காப்பியர் மொழிக்கு முதலாக வரும் மொழி முதல் குற்றியலுகரத்தை நுட்பமுற நுந்தை என்னும் சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு விளக்குகிறார். இதனைக்

"குற்றிய லுகரம் முறைப்பெயர் மருங்கின்

ஒற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும் (நா.67)

என்னும் விதி எடுத்துரைக்கிறது. இத்தகு நுண்மையான மொழி முதல் வரும் குற்றியலுகரத்தைப் பின்வந்த நூல்கள் ஆராய்ந்து விதி வகுக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

முடிவுரை

பல்வேறு காலச் சூழல்களையும் கடந்து இன்று வரை பீடு நடை போட்டு வாழ்ந்து வருவது தமிழ் மொழியாகும். இதன் வாழ்வியலுக்கு இம்மொழிக்கண் தோன்றிய இலக்கியங்களும் இலக்கணங்களும் உரமாய் அமைகின்றன. இலக்கண நூல்களுள் காலத்தால் மூத்தது தொல்காப்பியம். அது தமிழின் உலக வழக்கையும் செய்யுள் வழக்கையும் ஆராய்ந்து பார்த்து விதிகளை வகுத்துள்ளது. அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கது மொழி முதலில் வரும் எழுத்துக்களாகும். தொல்காப்பியர் தம் காலத்தில் வழங்கிய மொழி முதல் எழுத்துக்களை அடிப்படையாக வைத்து விதிகளை வகுத்துள்ளார். அதன் பின்னர்க் கால ஓட்டத்தில் மொழிமுதல் எழுத்துக்களில் நடந்த மாற்றத்தைப் பின் வந்த இலக்கண நூல்கள் மிகச்சரியாகப் பதிவு செய்துள்ளன. இருப்பினும் அவை தொல்காப்பியத்தைப் போலத் திட்ப நுட்பம் வாய்ந்தவையாகக் கருதப்படவில்லை. இடைக்காலத்தில் நன்னூல் சிறந்த நூலாகப் போற்றப்பட்டாலும் கூட இன்றும் தனித்தன்மை கூடிய இலக்கண நூலாக விளங்கும் தன்மை தொல்காப்பியத்திற்கு மட்டுமே உண்டு என்பதை உறுதிபடக் கூறலாம். தற்கால இலக்கியங்களில் டகரம், டப்பா, லட்டு, லாடு, ரம்யா போன்ற சொற்கள் மொழி முதலில் வருவதை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய ஒன்றாக விளங்குகிறது.

துணைநின்ற நூல்கள்

- [1]. சண்முகம், செ. வை. எழுத்திலக்கணக் கோட்பாடு. அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியல் கழகம், 1980.
- [2]. சுப்பிரமணியன், ச. வே. இலக்கணத் தொகை - எழுத்து. பாரி நிலையம், 1967.
- [3]. சுந்தரமூர்த்தி, கு., பதிப்பாசிரியர். தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம்: இளம்பூரணர் உரை. திருப்பனந்தாள் காசித்திருமட நிதிய வெளியீடு, 1996.
- [4]. சாமிநாதையர், உ. வே., பதிப்பாசிரியர். நன்னூல்: மயிலைநாதர் உரை. உ. வே. சா. நூல் நிலையம், 1965.
- [5]. தேவநேயப்பாவாணர். பழந்தமிழ் ஆராய்ச்சி. தி பார்க்கர், 2000.
- [6]. பட்டுச்சாமி ஒதுவார், பதிப்பாசிரியர். திருவிளையாடற் புராணம். கழக வெளியீடு, 1954.
- [7]. வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ். இலக்கணச் சிந்தனைகள். பாரி நிலையம், 2009.
- [8]. ---. சங்க இலக்கியம் முழுவதும் (பாட்டும் தொகையும்). தொகுதி 1-2, முல்லை நிலையம், 2010.